

sebe a na ty venku. Podle vlastních slov mají zkušenost, že mnohdy ti venku nemají pořádně ani na obživu a utrhnou si od úst, aby do vězení poslali například telefonní kartu a další věci, které je stojí nemalé peníze. Ženy pak po celodenním shonu v práci a s dětmi usedají večer ke stolu, aby napsaly dopis, na který partneri ve vězení už netrpělivě čekají. Co pořád psát? Že jsou ustarané, utrápené, že ne a ne vyjít s penězi, že nemohou plnit každá jejich přání? Už jenom napsat dopis, koupit známku a odnést ho do poštovní schránky vyžaduje v rámci každodenních starostí nějaké úsilí. A návštěvy? Návštěvy ve vězení pro ně představují nemalé časové a finanční investice. Mnohdy je to pro řadu z nich doslova nemožné.

Napadlo je, že by mohly ve věznicích pořádat jakási skupinová setkání a besedy s odsouzenými, aby jim přiblížily život osob, které na ně čekají. Aby odsouzení měli reflexi, uvědomovali si a připomínali, že svým jednáním ublížili nejen sobě, ale zejména svým rodinám a ty že od nich očekávají pochopení, respekt a plné nasazení i po ukončení výkonu trestu, aby se jejich život vrátil k normálu. Mají zájem o informace k průběhu výkonu trestu svých partnerů, aby na ně partnerky mohly lépe působit. „Zlobíš, nepošlu ti kartu, balíček, nepřijedu na návštěvu.“ Jejich zájem a představy připomínají princip školní docházky a třídních schůzek. Takováto spolupráce s vězeňskou službou by podle nich mohla lépe přispět k naplňování účelu výkonu trestu a vnímají ho jako nástroj k zachování pozitivních sociálních vazeb a k prevenci recidivy.

Činnost sdružení financují zatím z vlastních peněz, uvažují ale o možnosti získat finanční pomoc v rámci některého z projektů zaměřeného například na podporu reintegrace osob po výkonu trestu odnětí svobody. Věří, že jejich odhodlání pomáhat a zmírňovat neblahé důsledky věznění a řešit psychologické, sociální i ekonomické aspekty výkonu trestu odnětí svobody stojí za povšimnutí a podporu.